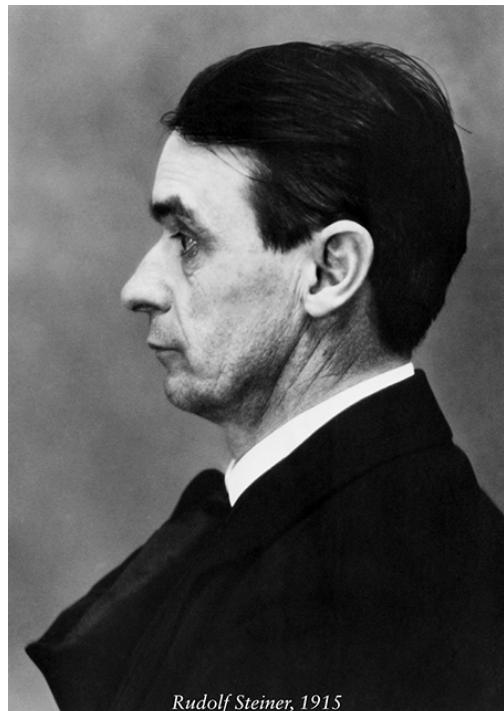

Izvornik: Der 27. Februar 1861: Rudolf Steiners wahrer Geburtstag Thomas Meyer, Der Europäer / Nr. 11 / September 2011.

27. februar 1861: Pravi dan rođenja Rudolfa Štajnera

Razjašnjenje pitanja okruženog špekulacijama daje sâm Rudolf Štajner

Rudolf Steiner, 1915

Pre proticanja 150. godine od rođenja Rudolfa Štajnera u ovome što sledi treba da se pokaže, zbog čega 27. a ne 25. februar treba smatrati pravim danom rođenja.

Ova stvar nije tako sporedna ili beznačajna, kako bi to moglo da izgleda na prvi pogled. Ona se naime nalazi u povezanosti sa jednom principijelnom činjenicom duhovnog istraživanja: Domet ovog istraživanja ni u kom slučaju nije toliko apsolutno neograničen, kao što to može da se čini ponekoj glavi, koja o Štajnerovoj duhovno-istraživačkoj kompetenciji doduše ima visoko, ali ipak ne mišljenje koje odgovara stvarnosti. Tako na primer Juditha von Halle smatra da je tako reći „nepristojno“ sumnjati u sposobnost Rudolfa Štajnera, da može kroz okultno istraživanje besprekorno da utvrdi svoj vlastiti datum rođenja. Ona piše: „Vlastiti dan smrti ostaje skriven i za posvećenog, ali precizno određivanje vlastitog dana rođenja za individualnost, kakva je Rudolf Štajner, koja se sa lakoćom može kretati kroz duhovne hronike, ne predstavlja stvarno nikakav poseban izazov.“¹

Rudolf Štajner je u vezi sa ovim imao sasvim drugačije shvatanje. Za duhovno istraživanje, tako on kaže u jednom javnom predavanju u Liestalu 16. oktobra 1916, „postoje već u području običnog života saznanja, koja mogu da se iskuse *samo kroz saopštenje*. (...) Postoje „naime saznanja, iz čoveku štaviše bliskih oblasti, koje se tako moraju obraditi kao verske istine sa neke više oblasti“. Koje su to sasvim bliske oblasti? Štajnerov odgovor glasi: „Čovek mora u običnom životu nešto da primi kroz saopštenje,

a da to što mu je saopšteno za njega ne može da bude *iskustvo*; naime, znanje o tome, šta se sa njim desilo između trenutka njegovog rođenja i onoga, do čega on može natrag da se seti kroz svoje pamćenje. Ako čovek kao duhovni istraživač obrazuje duhovne snage saznanja, tako on gleda doduše iza ovog trenutka unatrag [u pravcu rođenja. TM]; ali počev od razvojnog perioda, do tog koga se u običnom životu seća unatrag, 'duhovno oko' ne vidi događaje u formi čulnog sveta, nego ono, što se desilo u duhovnoj oblasti, dok su se odgovarajuće činjenice odigravale u fizičkom svetu. Ti za čula opažljivi (vidljivi) događaji *kao takvi*, ako kroz doživljaj ne mogu da postanu svesni, mogu takođe za duhovno iskustvo da budu primljeni samo kroz saopštenje. (Nijedan duhovni istraživač koji zdravo razmišlja neće na primer verovati, da bi on mogao da se odrekne saopštenja svojih bližnjih i da bi, to što je na ovaj način dobijeno iskustvom, on trebao da zadobije kroz duhovno gledanje.)"²

Te činjenice u čulnom svetu, koje ovde dolaze u obzir, koje takođe duhovni naučnik ne može neposredno da istraži, već ih može dobiti samo kroz saopštenje (otkrivanje) drugih počinju dakle već sa *fizičkim* okolnostima rođenja, krštenja etc. Da svakako to što se iskusи „samo kroz saopštenje“ može biti podložno izvesnim *nesigurnostima* (kvalitet posmatranja, pouzdanost svedoka itd.), koje u čisto duhovnom (Akaša-) istraživanju mogu biti isključene, razume se po sebi.

«Samo kroz saopštenje iskusiti»

*Čovek mora u običnom životu nešto da primi kroz saopštenje, a da to što mu je saopšteno za njega ne može da bude iskustvo; naime, znanje o tome, šta se sa njim desilo između trenutka njegovog rođenja i onoga, do čega on može natrag da se seti kroz svoje pamćenje. Ako čovek kao duhovni istraživač obrazuje duhovne snage saznanja, tako on gleda doduše iza ovog trenutka unatrag [u pravcu rođenja. TM]; ali počev od razvojnog perioda, do tog koga se u običnom životu seća unatrag, 'duhovno oko' ne vidi događaje u formi čulnog sveta, nego ono, što se desilo u duhovnoj oblasti, dok su se odgovarajuće činjenice odigravale u fizičkom svetu. Ti za čula opažljivi događaji *kao takvi*, ako kroz doživljaj ne mogu da postanu svesni, mogu takođe za duhovno iskustvo da budu primljeni samo kroz saopštenje. (Nijedan duhovni istraživač koji zdravo razmišlja neće na primer verovati, da bi on mogao da se odrekne saopštenja svojih bližnjih i da bi, to što je na ovaj način dobijeno iskustvom, on trebao da zadobije kroz duhovno gledanje.) – Tako postoje za duhovnu nauku već u području običnog života saznanja, koja mogu da se iskuse samo kroz saopštenje.*

Rudolf Štajner, Čovekov život sa stanovišta duhovne nauke (antropozofija), predavanje u Liestalu od 16. oktobra 1916, danas u GA 35, str. 225 i dalje.

«Nikakav poseban izazov»

Na ovom mestu možemo moliću lepo da bez emocija i u unutrašnjem miru postavimo sebi pitanje, da li još nešto treba učiniti sa uljudnošću, najveća duhovna blaga uzeti iz ruku jedne od najznačajnijih individualnosti koja se utelovila na Zemlji sa sve većim strahopštovanjem i zahvalnom smetenošću i istovremeno podmetnuti, da nije u kompetenciji ove individualnosti, da verificira dan vlastitog rođenja. - Vlastiti dan smrti ostaje skriven i za posvećenog, ali precizno određivanje vlastitog dana rođenja za individualnost, kakva je Rudolf Štajner, koja se sa lakoćom može kretati kroz duhovne hronike, ne predstavlja stvarno nikakav poseban izazov.

(...)

Pitanje u vezi pravog dana rođenja Rudolfa Štajnera obrazuje vrata ka putu razumevanja, koji nas neposredno uvodi u karmičku biografiju jednog čoveka, za koga jedva da je još vrednovano visoko sušastvo koje se nalazi u njemu. Na ovom putu se nalaze neotkriveni aspekti jedne okultne životne slike (...)

Judith von Halle, *Rudolf Štajner, Majstor Bele lože – O okultnoj biografiji, Dornah 2011, str. 95.*

Ni sa jednom rečju se ne nagoveštava, da ovo što je rečeno ne bi bilo tačno za sâmog Rudolfa Štajnera.

Šta ovde izgovara Štajner o nemogućnosti direktnog duhovno-naučnog istraživanja *čulnih* činjenica u navedenom odsečku vremena, počiva mnogo više na njegovom najsvojstvenijem *iskustvu*.

Upravo su se u odnosu na okolnosti njegovog sopstvenog rođenja i krštenja pojavila naime u određenom trenutku u povezanosti sa krštenicom izvesna neslaganja, koja su roditelji bili otkrili i reklamirali 1879. god. Tako je na primer na krštenici uneto pogrešno ime i pogrešno označenje mesta, što je zatim korigovano na novo napravljenoj krštenici.

Sâm Štajner je morao zbog izvesnih nejasnoća u tome što mu je preneto dokumentima ili usmeno čak privremeno da prihvati, da bi 25. bio njegov pravi dan rođenja. Jer stvarno egzistira jedan nedatirani pisani dokument, na kome je on 25. – dabome samo ovaj put – zabeležio kao dan rođenja, mada je inače uvek navodio 27. O pozadinama ovog najpre zagonetnog odstupanja od uobičajeno navođenog datuma rođenja (27. februar) Ginter Ašof je sproveo brižljiva istraživanja i publikovao to u jednom članku u nedeljniku *Das Goetheanum* još pre dve godine (članak ima naslov „Novi dokumenti“ i nalazi se u ’Tekstovima za registrovane posetioce’ ovog sajta, *prim. prev.*). Istraživanja Gintera Ašofa daju dokaze, ne obazirući se na zamršene, ali u suštini razjašnjene pojedinosti, za naše slaganje pre svega u *jednom*: Štajner je za egzaktno pronalaženje svog vlastitog dana rođenja stvarno bio upućen na saopštenje drugih ljudi. On se kao „duhovni istraživač koji zdravo razmišlja“ nije predao iluziji u tom pogledu „da bi mogao da se odrekne saopštenja svojih bližnjih i da bi, to što je na ovaj način dobijeno iskustvom, on trebao da zadobije kroz duhovno gledanje.“ Datum rođenja *ne* dâ se

upravo bez ustezanja pronaći duhovnim istraživanjem, kako to nepromišljeno tvrde von Halle i drugi.

Poslednji zalet za egzoterično razjašnjenje ove stvari preduzeo je Štajner u jesen 1923, posetivši svoju sestru Leopoldinu u Hornu. 9. decembra je dao da se u nedeljniku *Geteanum* pod nazivom „Moj životni put“ pojavi prvi nastavak njegovih autobiografskih zapisa, u kojima stoji rečenica: „Ja sam rođen u Kraljevcu 27. februara 1861. godine.“

Iz ove činjenice se pokazuje, da je *egzoterično* razjašnjenje bilo dospelo do svog kraja. Jedan jedini put dokumentovano odstupanje datuma rođenja, time treba smatrati korigovanim kroz Štajnera sâmog. Da je on još u decembru 1923. imao razloge za 25. februar, tada bi on u svojoj autobiografiji bez sumnje naveo *ovaj* datum. On to nije učinio. Ko hoće da sumnja u to, da je Rudolf Štajner sa najvećom savesnošću ispitao do kraja istinski sadržaj različitih saopštenja o njegovom rođenju i njegovom krštenju i da je taj materijal uzajamno izvagao, pre nego što je svetu „iz poslednje ruke“ ostavio datum rođenja?

Tako nam je Rudolf Štajner u liestalskom predavanju iz 1916. dao sâm ključ u ruke, da bi u saglasnosti sa stvarnošću mogli da razumemo i rešimo zagonetku, koja je bila povezana sa početkom njegove inkarnacije.

Razumna upotreba ovog ključa baca naravno jasnu svetlost na čisto špekulativne navode o Štajnerovoj „okultnoj biografiji“ – koji se baziraju na navodno „pravom danu rođenja“ – u kompletном neuvažavanju od sâmog Rudolfa Štajnera navedene razlike između neposrednog duhovno-istraživačkog saznanja i nekog takvog, koje se može dobiti „samo kroz saopštenje“.

Thomas Meyer

Preveo Siniša Nikolić

¹ Judith von Halle, *Rudolf Štajner, Majstor Bele lože – O okultnoj biografiji*, Dornah, 2011, str. 95 i dalje

² „Čovekov život sa stanovišta duhovne nauke (antropozofija)“, prema jednom javnom predavanju Rudolfa Štajnera (koje je on pregledao i pripremio za štampu) održanom u Liestalu 16. oktobra 1916, u GA 35.